

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 423/2020-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. septembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ČERNOBÝ KOTÍK], [REDAKČNÝ ČERNOBÝ KOTÍK], [REDAKČNÝ ČERNOBÝ KOTÍK], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Perhács, s. r. o., Jelenec 353, v mene ktorej koná advokát Mgr. JUDr. Zoltán Perhács, PhD., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Špecializovaného trestného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. PK-1 T 33/2017 a jeho rozsudkom z 2. marca 2018 a postupmi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 7/2018 a jeho rozsudkom z 15. mája 2019 a v konaní vedenom pod sp. zn. 1 TdoV 8/2019 a jeho uznesením z 18. februára 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ČERNOBÝ KOTÍK] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých postupov a rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júna 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Špecializovaného trestného súdu Pezinok (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. PK-1 T 33/2017 a jeho rozsudkom z 2. marca 2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok špecializovaného trestného súdu“) a postupmi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 7/2018 a jeho rozsudkom z 15. mája 2019 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“) a v konaní vedenom pod sp. zn. 1 TdoV 8/2019 a jeho uznesením z 18. februára 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol napadnutým rozsudkom špecializovaného trestného súdu uznaný vinným z pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, pričom sa výkon trestu odňatia slobody podmienienečne odložil a zároveň bol uložený probačný dohľad nad správaním v skúšobnej dobe v trvaní 2 rokov. Súčasne bol sťažovateľovi uložený peňažný trest vo výmere 500 € a tiež tento súd ustanovil pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiacov.

3. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom na základe odvolania sťažovateľa napadnutý rozsudok špecializovaného trestného súdu podľa § 321 ods. 1 písm. b) a e) a ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zrušil vo výroku o vine a tým aj vo výroku o treste týkajúcich sa sťažovateľa a osoby iného obžalovaného. Najvyšší súd uznal sťažovateľa vinným z pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva a odsúdil ho na trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, pričom výkon trestu odňatia slobody obžalovanému podmiennečne odložil a uložil mu probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe v trvaní 2 rokov a povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu. Súčasne bol sťažovateľovi uložený peňažný trest vo výmere 500 € a tiež odvolací súd ustanovil pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 15 dní.

4. Sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu i dovolanie podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku v celom rozsahu proti všetkým výrokom – výroku o vine, výroku o treste, ako aj ďalším výrokom, ale sťažovateľ v podstate napadol proti nemu vedené trestné konanie ako celok, teda aj predsúdne konanie. Uviedol, že sa nedopustil žiadneho korupčného trestného činu, avšak pretože si je vedomý, že najvyšší súd ako súd dovolací nie je oprávnený preskúmať skutkové zistenia, na ktorých je napadnuté rozhodnutie založené, nadbytočne nenamietal skutkové zistenia a nesprávne hodnotenie svedeckých výpovedí vykonaných v základnom konaní.

5. Ťažiskom dovolania bola predovšetkým prvá kľúčová námietka sťažovateľa k nezákonnému použitiu informačno-technických prostriedkov (ďalej len „použitie ITP“) ako celku v spojení s argumentáciou, že pre skutky, za ktoré bol právoplatne odsúdený, nebolo začaté trestné stíhanie vo veci. Skutočnosť, že pre skutky, za ktoré bol právoplatne odsúdený, nebolo začaté trestné stíhanie vo veci, namietal sťažovateľ aj samostatne.

5.1 Počas celého prebiehajúceho trestného konania sťažovateľ namietal nezákonnosť použitia ITP ako celku, a teda aj nepoužiteľnosť informácií získaných pri odposluchoch,

pretože odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky boli vykonané v inej veci. Sťažovateľ nesúhlasí so závermi odvolacieho súdu, že „... *odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky bol vykonaný v jednej a tej istej trestnej veci, s jednoznačným účelom odhaliť korupciu a zneužívanie právomoci verejných činiteľov v radoch colníkov v obvode Colného úradu [REDAKOVANÉ] čo napokon aj viedlo k vzneseniu obvinenia teraz stíhaným osobám*“.

5.2 Sťažovateľ poznamenal, že skutky, za ktorých spáchanie bol právoplatne odsúdený, nemali žiadny súvis s jeho postavením colníka, čo je nepochybné. Už táto skutočnosť sama osebe preukazuje, že nešlo o jednu a tú istú trestnú vec.

5.3 Navyše, štyri skutky, za ktoré bol sťažovateľ právoplatne odsúdený, vzhľadom na to, kedy sa mali stať (21. september 2015, 14. október 2015, 16. november 2015 a 1. december 2015) boli novými, resp. ďalšími skutkami, na ktoré sa skutkovo nevzťahovalo a ani nemohlo vzťahovať uznesenie o začatí trestného stíhania z 18. septembra 2015 a na tom podklade ani nemohlo byť sťažovateľovi zákonným spôsobom vznesené obvinenie tak, ako mu bolo vznesené 27. apríla 2016.

5.4 Trestný poriadok nedovoľuje vzniesť obvinenie podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku pre skutok, pre ktorý predtým alebo prinajmenšom súčasne so vznesením obvinenia nebolo začaté trestné stíhanie podľa § 199 Trestného poriadku, preto sa sťažovateľ domnieva, že v jeho prípade došlo „*k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 17 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 36 ods. 1 Listiny*...“.

6. Sťažovateľ v dovolaní ďalej ako druhú kľúčovú námietku uviedol, že jeho obhajca na verejnom zasadnutí argumentoval a súčasne v písomnej podobe odovzdal odvolaciemu súdu konečný návrh z 15. mája 2019, že absencia zákonného začatia trestného stíhania vo veci pre skutky, pre ktoré bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie, bolo v odvolacom konaní neodstrániteľnou podstatnou procesnou chybou trestného konania. Absencia, a preto nezákonnosť začatia trestného stíhania sa prenáša „v zmysle teórie plodov z otráveného stromu“ aj na následné vznesenie obvinenia a ďalšie v trestnom konaní vykonané procesné

úkony, ako aj na obžalobu a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa. Ďalej sťažovateľ uviedol, že uvedený stav tak v aktuálnom štádiu trestného konania spôsobuje absolútnu dôkaznú núdzu vo vzťahu k samotným skutkom, pre ktoré bol de facto (avšak nie de iure) trestne stíhaný. Táto argumentácia zvoleného obhajcu, ako aj písomné vyhotovenie konečného návrhu zostali zo strany odvolacieho súdu úplne bez povšimnutia.

6.1 Keďže pre skutky, za ktoré bolo sťažovateľovi uznesením sp. zn. ČVS: PPZ-233/NKA-PK-ZA-2016 z 27. apríla 2016 vznesené obvinenie, nebolo začaté trestné stíhanie vo veci vôbec, došlo k porušeniu najdôležitejšej zásady trestného konania zakotvenej v § 2 ods. 1 Trestného poriadku vyplývajúcej z dikcie čl. 17 ústavy, čo súčasne dokazuje, že použitie ITP bolo vykonané v inej trestnej veci.

6.2 Sťažovateľ ústavnú sťažnosť odôvodňuje tým, že všeobecné súdy sa s jeho kľúčovými námietkami buď vôbec nezaoberali alebo sa zaoberali nedostatočne. Porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vidí sťažovateľ v týchto skutočnostiach:

i) súd prvého stupňa ani odvolací súd v napadnutých konaniach a rozhodnutiach vôbec neriešili výklad ustanovenia § 115 ods. 7 Trestného poriadku, hoci išlo o právnu otázku zásadného právneho významu pre konečné posúdenie zákonnosti použitia ITP ako celku. Vo vzťahu k tejto zásadnej právnej otázke neexistuje žiadne odôvodnenie, čo v tejto časti zakladá nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť konania a rozhodnutia súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu;

ii) hoci dovolací súd mu dal za pravdu v súvislosti s ním uplatnenou zásadnou námietkou, že „... v posudzovanej veci použitý záznam telekomunikačnej prevádzky bol vykonaný v inej trestnej veci, a teda (z pohľadu použiteľnosti informácií takto získaných) holo potrebné sa zaoberať výkladom ustanovenia §115 ods. 7 Trestného poriadku tak, ako sa toho niekoľkokrát v priebehu konania obhajoba neúspešne domáhala“, avšak túto pre vec zásadnú chybu nemohol bez zrušenia napadnutých rozhodnutí a vrátenia vecí na ďalšie konanie napraviť iba tak, že vyplnil tento pre vec zásadný nedostatok (absenciu odôvodnenia nižších súdov) vo svojom uznesení vlastnou argumentáciou, na ktorú už sťažovateľ nemohol nijako v dvojinštančnom konaní zareagovať;

iii) vo vzťahu ku konštatácii dovolacieho súdu, že „... Nemalo tu teda žiadnu relevanciu, že [REDAKOVANÉ] pracoval v tom čase ako colník Colného úradu [REDAKOVANÉ] resp. inak uvedená trestná činnosť nemala žiadny vecný súvis s výkonom jeho služobnej činnosti...“ v tom, že ak uvedená trestná činnosť teda nemala žiadny vecný súvis s výkonom služobnej činnosti sťažovateľa, tak musí platiť argumentácia sťažovateľa, že pred vznesením obvinenia alebo súčasne s ním muselo byť začaté trestné stíhanie vo veci tak, ako to predpokladajú príslušné ustanovenia Trestného poriadku (§ 199 a § 206), a rovnako nemohlo ísť o pokračovací trestný čin;

iv) pre skutky, za ktoré mu bolo uznesením sp. zn. ČVS: PPZ-233/NKA-PK-ZA-2016 z 27. júna 2016 vznesené obvinenie, nebolo začaté trestné stíhanie vo veci vôbec, čo dovolací súd vyhodnotil iba ako formálny nedostatok v podobe chýbajúceho označenia príslušných ustanovení (a prípadne aj tomu zodpovedajúceho slovného vyjadrenia). Ak by sa podľa sťažovateľa tento neudržateľný právny záver dovolacieho súdu prijal, tak orgány činné v trestnom konaní by mohli svojvoľne rozhodovať o tom, či formálne začnú trestné stíhanie alebo nie, resp. nič zásadného by sa nestalo, ak by opomenuli začať trestné stíhanie pred vznesením obvinenia alebo súčasne so vznesením obvinenia, čo by bolo v rozpore s už citovanými platnými ustanoveniami Trestného poriadku, a v konečnom dôsledku v prípade sťažovateľa vzhľadom na už uvedené argumentácie to znamená aj porušenie práva na spravodlivý proces;

v) nepotrebnosť formálneho začatia trestného stíhania pre ďalšie čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu (21. 9. 2015, 14. 10. 2015, 16. 11. 2015 a 1. 12. 2015) by pripadala do úvahy až po rozširovaní obvinenia podľa § 206 ods. 5 Trestného poriadku proti osobe sťažovateľa (už obvinenej osoby), k čomu však ani formálne, ani materiálne nedošlo. Vznesenie obvinenia uznesením sp. zn. ČVS: PPZ-233/NKA-PK-ZA-2016 z 27. apríla 2016 bolo prvým a zároveň jediným obvinením osoby sťažovateľa za štyri čiastkové útoky jedného pokračovacieho trestného činu. Nešlo o rozšírenie vznesenia obvinenia proti osobe sťažovateľa pre ďalšie čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu. Uznesenie o rozšírení vznesenia obvinenia proti osobe sťažovateľa vydané nebolo, neplatí, že prvotným začatím sa začína trestné stíhanie pre všetky abstraktne predpokladané čiastkové útoky toho istého pokračovacieho trestného činu;

vi) napokon aj vyšetrovateľka Policajného zboru vo svojom uznesení o vznesení obvinenia sp. zn. ČVS: PPZ-233/NKA-PK-ZA-2016 z 27. apríla 2016 na strane 3 v odseku 4 konštatuje, že zo získaných dôkazov v dotknutej trestnej veci bolo „... zistené, že ide o samostatné konanie nesúvisiace s trestnou vecou vedenou pod ČVS:PPZ~550/NKA-PK-ZA-2015...“. Dovolací súd bol povinný pri svojom rozhodovaní prihliadnuť na uvedené argumentácie sťažovateľa a vysporiadať sa s nimi. Skutočnosť, že tak neurobil, len zvyrazňuje, že v danom prípade nepostupoval v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. K týmto otázkam zásadného právneho významu nezaujal žiadny postoj (absencia právneho záveru). Nevysvetlil ani to, prečo na tieto argumenty sťažovateľa nebolo potrebné reagovať.

7. Sťažovateľ poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva napríklad vo veci Velted-98 AD proti Bulharsku (rozsudok z 11. 12. 2008) či vo veci Benederskiy proti Ukrajine (rozsudok z 15. 11. 2007), ktorými vyslovil, že je potrebné skúmať odôvodnenie rozhodnutia súdu vo vzťahu k určitému špecifickému argumentu uplatnenému sťažovateľom v opravnom prostriedku. Pokiaľ by súd konkrétny a relevantný argument sťažovateľa ignoroval a v odôvodnení svojho rozhodnutia by naň nereagoval, nebolo by možné určiť, či mlčanie súdu znamená, že daný argument považuje za neopodstatnený alebo či sa len zabudol k nemu vyjadriť. Opomenutie zaoberať sa podstatnými argumentmi alebo zjavné svojvoľné (arbitrárne) zaoberanie sa takýmito argumentmi je nezlučiteľné s ideou spravodlivého procesu (napríklad uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 To 8/2016 z 31. mája 2017).

8. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prijal ústavnú sťažnosť a nálezom vyslovil, že jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozsudkami špecializovaného trestného súdu a najvyššieho súdu, ako aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu porušené boli. Súčasne tieto rozhodnutia žiada zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie špecializovanému trestnému súdu. Domáha sa aj priznania trov právneho zastúpenia.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

9. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorý nadobudol účinnosť 1. marca 2019.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

13. Podľa § 2 ods. 1 Trestného poriadku nikto nemôže byť stíhaný ako obvinený inak než zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje tento zákon.

14. Podľa § 114 ods. 1 Trestného poriadku v trestnom konaní pre úmyselný trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou tri roky, korupciu alebo pre iný úmyselný trestný čin, o ktorom na konanie

zaväzuje medzinárodná zmluva, možno vyhotoviť obrazový, zvukový alebo obrazovo-zvukový záznam, ak možno dôvodne predpokladať, že ním budú zistené skutočnosti významné pre trestné konanie.

15. Podľa § 115 ods. 1 Trestného poriadku v trestnom konaní o zločine, korupcii, trestných činoch extrémizmu, trestnom čine zneužívania právomoci verejného činiteľa, trestnom čine legalizácie príjmu z trestnej činnosti alebo pre iný úmyselný trestný čin, o ktorom na konanie zaväzuje medzinárodná zmluva, možno vydať príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky, ak možno dôvodne predpokladať, že budú zistené skutočnosti významné pre trestné konanie. Príkaz možno vydať, ak nemožno sledovaný účel dosiahnuť inak alebo ak by bolo jeho dosiahnutie iným spôsobom podstatne sťažené. Ak sa pri odpočúvaní a zaznamenávaní telekomunikačnej prevádzky zistí, že obvinený komunikuje so svojím obhajcom, takto získané informácie nemožno použiť na účely trestného konania a musia sa predpísaným spôsobom bez meškania zničiť; to neplatí, ak ide o informácie, ktoré sa vzťahujú na vec, v ktorej advokát nezastupuje obvineného ako obhajca.

16. Podľa § 115 ods. 7 Trestného poriadku v inej trestnej veci, ako je tá, v ktorej sa odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky vykonal, možno záznam ako dôkaz použiť len vtedy, ak sa súčasne aj v tejto veci vedie trestné konanie pre trestný čin uvedený v odseku 1.

17. Podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré ihneď oznámi obvinenému a doručí najneskôr do 48 hodín prokurátorovi a ak je obvineným súdny exekútor, notár, znalec, tlmočník alebo prekladateľ, aj ministrom spravodlivosti, a ak je obvineným advokát, aj Slovenskej advokátskej komore; o tomto úkone upovedomí bez meškania oznamovateľa a poškodeného. Ak bolo uznesenie o vznesení obvinenia oznámené jeho vyhlásením, je policajt povinný vydať obvinenému rovnopis tohto uznesenia bez meškania (toto ustanovenie vychádza z ústavnej zásady, že nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako zo zákonných dôvodov

a spôsobom, ktorý upravuje zákon (článok 17 ods. 2 ústavy a § 2 ods. 1 Trestného poriadku).

18. Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, resp. rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť, k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,

19. Podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku ak dovolací súd zistí, že dôvody dovolania nie sú preukázané, dovolanie zamietne.

20. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o porušení základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 19/02, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavnoprávnou

požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti a právne posúdenie vecí ústavným súdom

III.A K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv napadnutým rozsudkom špecializovaného trestného súdu

21. Ústavný súd v danej súvislosti poukazuje na čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

22. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd preto automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tých základných práv alebo slobôd, porušenie ktorých namieta, sa mohol sťažovateľ domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

23. Uvedený princíp subsidiarity bol rovnako premietnutý aj do § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, v zmysle ktorého ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

24. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že napadnutý rozsudok špecializovaného trestného súdu bol predmetom konania pred najvyšším súdom na základe odvolania sťažovateľa (pozri bod 3). Pre rozhodnutie ústavného súdu v danej časti je teda

podstatné, že napadnutý rozsudok špecializovaného trestného súdu bol podrobený zákonnému prieskumu zo strany odvolacieho senátu najvyššieho súdu na verejnom zasadnutí 15. mája 2019, teda bol v danom prípade dodržaný princíp subsidiarity, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

25. Uvedená skutočnosť tak vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom špecializovaného trestného súdu, a preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.B K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

26. Sťažovateľ prostredníctvom ústavnej sťažnosti rovnako napadol aj napadnutý rozsudok najvyššieho súdu. Jeho námietky boli v prevažnej miere obsahovo zhodné s námietkami týkajúcimi sa napadnutého rozsudku špecializovaného trestného súdu.

27. Z už citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických a právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv garantovaných ústavou, resp. práv garantovaných kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou, je založená na princípe subsidiarity. Podstata a účel princípu subsidiarity vychádza z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013). Z princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu možno vyvodiť ústavný príkaz pre každú osobu, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, v zmysle ktorého musí rešpektovať postupnosť ústavnej ochrany, a preto predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu,

musí požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 128/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže, resp. mohol domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred inými orgánmi verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

28. V posudzovanej veci ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti, ako aj dokumentácie k nej priloženej (napadnuté rozsudky špecializovaného trestného súdu na 22 stranách a najvyššieho súdu na 47 stranách a napokon aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu na 30 stranách) konštatuje, že obsah námietok sťažovateľa v časti týkajúcej sa napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je totožný s obsahom jeho odvolania, resp. dovolania, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom v odvolacom konaní, resp. napadnutým uznesením v dovolacom konaní, hoci sťažovateľ z neznámych dôvodov ani nepriložil obsah svojho odvolania a dovolania k ústavnej sťažnosti, z ktorého ústavný súd mohol zistiť bližšie, či sa jeho námietky opakujú v takom istom rozsahu, ako to urobil v konaní pred ústavným súdom, a konkrétne sa s nimi potom aj bližšie vysporiadať, pozn.).

29. V tejto súvislosti ústavný súd v súlade so svojou stabilnou judikatúrou zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou (resp. ďalšou) opravnou inštanciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Za danej situácie preto neexistuje relevantný dôvod na to, aby ústavný súd preskúmaval napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu v kontexte argumentácie sťažovateľa, ktorá už bola predmetom prieskumu zo strany dovolacieho súdu, ktorého právomoc predchádzala právomoci ústavného súdu.

30. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

III.C K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu

31. Na základe argumentácie sťažovateľ vytýka dovolaciemu súdu nedostatočné odôvodnenie na jeho kľúčové námietky prednesené v dovolacom konaní [pozri body 5, 5.1 až 5.4, body 6, 6.1 až 6.2 i) až vi)].

32. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho, ktorý na verejnom zasadnutí konanom 18. februára 2020 podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietol jeho dovolanie a zistil, že v tejto časti je ústavná sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená.

33. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 348/2019 a podobne). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08, I. ÚS 165/2015).

34. Pretože ústavný súd nie je štvrtou súdnou inštanciou, nebude sa jednotlivo vyjadrovať ku všetkým námietkam sťažovateľa, ku ktorým sa vyjadrili už tri inštalácie všeobecného súdnictva, a posudzuje len spôsob, akým sa s nimi napokon vysporiadal dovolací súd, pričom konštatuje, že dovolací súd sa v napadnutom uznesení dostatočne vysporiadal s námietkami sťažovateľa v podanom dovolaní. Dovolací súd opätovne

na verejnom zasadnutí najprv zhrnul výsledky konania, ktoré predchádzalo dovolaniu (s. 1 až s. 4), a opísal uplatnené dovolacie dôvody sťažovateľa uvedené v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku a následne sa vyjadril k dvom ťažiskovým bodom, ktoré namieta aj v ústavnej sťažnosti, a to k námietkam uvedeným bližšie v bode 31.

35. Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

36. Odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu považuje vzhľadom na jeho obsahovú vecnú a právnu stránku za dostatočne zrozumiteľné a logické, ktoré zodpovedá zákonnej požiadavke riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Iba zamietnutím dovolania (teda rozhodnutím v neprospech sťažovateľa) nemohli byť porušené jeho označené práva (body 1 a 12).

37. Aj keď dovolací súd uznal argumentáciu sťažovateľa, že „*použitý záznam telekomunikačnej prevádzky bol vykonaný v inej trestnej veci*“, a to vo veci týkajúcej sa podozrenia z páchania korupčnej trestnej činnosti v súvislosti s vykonávaním služobných činností colníkov Colného úradu ■■■■■ stanica colného úradu ■■■■■, dostatočne vysvetlil, prečo k tejto prvej kľúčovej námietke neakceptoval dovolacie dôvody sťažovateľa na s. 16 až s. 21 svojho rozhodnutia. Nie je úlohou ústavného súdu podrobne citovať z uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu, pretože obsah sťažovateľ dobre pozná, ale napriek tejto skutočnosti to považoval za potrebné uviesť: *«Podľa názoru najvyššieho súdu správny výklad ustanovenia § 115 ods. 7 Tr. por. je taký, že zákon na použitie záznamu ako dôkazu*

(presnejšie informácií takto získaných) v inej veci, ako je tá, v ktorej sa vyhotovil, resp. teda v inej, ako je tá, v ktorej bol vydaný príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky, vyžaduje ako jedinú podmienku, aby v tejto inej trestnej veci bolo - a to v čase použitia záznamu - vedené konanie pre niektorý z trestných činov predpokladaných v § 115 ods. 1 Tr. por. (tzv. vecná súvislosť), t. j. pre niektorý z trestných činov (príp. viaceré), ktoré zákonodarca určil ako tie, ktoré odôvodňujú taký závažný zásah do práv dotknutých osôb, akým odpočúvanie nepochybne je (princíp proporcionality).

Slovičko „súčasne“ sa teda viaže k Trestným poriadkom „požadovanej“ právnej kvalifikácii aj v tejto inej trestnej veci, čo zjednodušene povedané znamená, že taká kvalifikácia konania, aká sa vyžaduje pre vydanie príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky v zmysle § 115 ods. 1 Tr. por., sa súčasne (zároveň) požaduje aj v inej trestnej veci. v ktorej taký príkaz vydaný nebol (v ktorej odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky nebol vykonávaný), avšak v ktorej sa informácie takto získané (samozrejme legálnym spôsobom, t. j. za splnenia všetkých podmienok) majú použiť.

Tiež možno potom na podporu vyššie uvedeného právneho názoru a zároveň vo vzťahu k záverom vyplývajúcim z iného právneho názoru, založeného na tzv. časovej súvislosti, poukázať na tú skutočnosť, že vychádzajúc z týchto záverov by malo o. i. platiť, že informácie získané na základe legálne vykonávaného odpočúvania a preukazujúce podozrenie z inej trestnej činnosti, o ktorej doposiaľ nebola „vedomosť“ (nie je teda vedené trestné konanie v danej veci), sú použiteľné mimoprocesne (operatívne), resp. ako informačný podklad pre následný procesný postup s jeho už aj dôkaznou relevanciou. To znamená, že by teda na ich základe vlastne bolo možné, či presnejšie povedané potrebné žiadať o vydanie „ďalšieho“ (druhého) príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky. Takýto postup sa však javí ako nelogický, keď vo väčšine prípadov by išlo celkom nepochybne o zbytočnú duplicitu (vydanie príkazu na odpočúvanie toho istého, už monitorovaného telefónneho čísla). Iná je samozrejme situácia, ak by „vyvstala potreba“ monitorovať aj iné účastnícke telefónne stanice, čomu by vydanie príkazu muselo predchádzať.

Rovnako je možné súhlasiť i s tým názorom, uvádzaným v tejto súvislosti, že ak by malo byť ustanovenie §115 ods. 7 Tr. por. vykladané tak, že je potrebné, aby bolo už v čase realizácie odpočúvania, a teda v čase získania dotknutej informácie vedené trestné konanie

aj v inej veci. ktorej sa predmetná informácia vecne dotýka, musel by byť použitý iný gramatický čas - konkrétne namiesto slovíčka „vedie“, „viedlo“), a celé ustanovenie by teda muselo znieť tak, že v inej veci, ako je tá, v ktorej sa odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky vykonal, možno záznam ako dôkaz použiť len vtedy, ak sa súčasne aj v tejto veci viedlo trestné konanie pre trestný čin uvedený v odseku 1.

Ak bolo účelom zákonodarcu napomáhať pri odhaľovaní a následnom dokazovaní niektorých závažných druhov trestnej činnosti [vo vecnej pôsobnosti inštitútu odpočúvania (§115 ods. 1 Tr. por.), rozšírením možnosti využitia legálne získaných informácií ako dôkazov aj v inej trestnej veci, než len v tej, v ktorej boli získané], takýto účel by bol len ťažko naplniteľný (resp. len vo veľmi malom množstve prípadov) pri výklade založenom na tom, že už v čase získania informácie (resp. realizácie odpočúvania) sa požaduje súčasné vedenie trestného konania aj v tejto inej trestnej veci. 7. pohľadu uvedeného výkladu by sa pritom dotknuté ustanovenie (§ 115 ods. 7 Tr. por.) javilo byť zbytočné aj preto, že v tejto inej trestnej veci by v podstate nič nebránilo vydaniu príslušného príkazu, a teda realizácii odpočúvania (ktoré je v zmysle Trestného poriadku možné aj v štádiu pred začatím trestného stíhania).

Napokon, nie je dôvod, aby režim Trestného poriadku vyžadoval v danom ohľade, t. j. pre použiteľnosť zákonne získaných informácií aj v inej trestnej veci, „prísnejšie“ kritéria ako zákon 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno- technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním) v znení neskorších predpisov, podľa ktorého sa postupuje v čase, keď ešte existujúce poznatky neodôvodňujú ani len postup podľa Trestného poriadku (teda nejde ešte ani o postup pred začatím trestného stíhania) - ide rozhodne o intenzívnejší zásah do práv dotknutých osôb. Konkrétne je potrebné v tejto súvislosti poukázať na vetu druhú § 7 ods. 2 zákona č. 166/2003 Z. z., v súlade s ktorou informácie získané použitím informačno- technického prostriedku, ktoré sa nevzťahujú na dôvody jeho použitia uvedeného v žiadosti, sa môžu použiť ako dôkaz v trestnom konaní, len ak sa týkajú trestnej činnosti, v súvislosti s ktorou možno použiť informačno-technický prostriedok.

Preto, ak počas odpočúvania monitorovanej stanice, ktorej užívateľom bol [REDAKOVANÉ], boli získané informácie, odôvodňujúce (v danom čase) podozrenie z inej trestnej činnosti, než pre ktorú bolo odpočúvanie nariadené, použitiu takto získaných informácií

ako dôkazov v posudzovanej (inej) trestnej veci nič nebránilo, keďže zákonom požadovaná podmienka (ako už bolo vysvetlené vyššie) bola splnená - Korupcia“ je totiž jedným z trestných činov predpokladaných v § 115 ods. 1 Tr. por. Požadovaná právna kvalifikácia (v čase použitia záznamu) totiž predstavuje jediné obmedzujúce kritérium pre použitie výsledkov zákonným spôsobom realizovaného odpočúvania ako dôkazu v inej trestnej veci, a teda pre použitie výnimky z pravidla, že vyhotovený záznam telekomunikačnej prevádzky je možné použiť len vo veci, v ktorej bol vykonaný...

Len pre úplnosť považuje najvyšší súd za potrebné dodať, že v čase, keď boli záznamy odpočúvanej telekomunikačnej prevádzky v inej trestnej veci získané (vykonané), t. j. v čase od 21. septembra 2015 do 1. decembra 2015, vyšla v tejto (preskúmvanej) veci stíhaná trestná činnosť už najavo a príslušné orgány činné v trestnom konaní o nej vykonávali trestné konanie, teda konali o nej podľa Trestného poriadku (§ 10 ods. 15 Tr. por.), o čom svedčí to, že už 18. septembra 2015 vydali uznesenie o začatí trestné stíhania. Preto aj keby sa dovolací súd pri výklade § 115 ods. 7 Tr. por. priklonil k zástancom tzv. časovej súvislosti (čo z už vysvetlených dôvodov neurobil), nemohol by prisvedčiť námietkam dovolateľa. Aj pri tomto prístupe je totiž z pohľadu procesnej prípustnosti takto získaných záznamov irelevantné, že pri správnom použití zákona (ako je uvedené nižšie) mali orgány činné v trestnom konaní v danom čase konať pred začatím trestného stíhania, keďže § 115 ods. 7 Tr. por. stanovuje podmienku, že súčasne aj v inej veci sa vedie trestné konanie, ktoré zahŕňa aj postup pred začatím trestne stíhania, a nie trestné stíhanie, ako mylne uvádza dovolateľ.»

38. Obdobne sa najvyšší súd vyjadril k druhej kľúčovej námietke sťažovateľa, ktorej podstata spočíva v údajnej absencii začatia trestného stíhania „vo veci“, ktorá bola prvýkrát uplatnená až v priebehu odvolacieho konania, na ktorú odvolací súd bližšie nereagoval. K tomu najvyšší súd v úvode konštatoval na s. 22 toto: «Uvedený argumentačný nedostatok však neznamená nesprávnosť postupu odvolacieho súdu. resp. vadu jeho rozhodnutia najmä za situácie, keď dovolací súd vysvetlí, že ani daná námietka nie je v konečnom dôsledku (aj napriek určitým zisteným pochybeniam) spôsobilá odôvodniť záver o naplnení príslušného dovolacieho dôvodu - v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

V uvedenom kontexte (a vlastne aj v kontexte predošlej rozoberanej dovolacej námietky) je žiaduce potom len na okraj zdôrazniť tú skutočnosť, že v prípade takto zisteného „nedostatku“ odôvodnenia napadnutého, inak vecne správneho rozhodnutia, neprichádza do úvahy toto (napadnuté rozhodnutie) zo strany dovolacieho súdu zrušiť. Okrem primárneho odkazu na znenie ustanovenia § 371 ods. 7 Tr. por., v súlade s ktorým dovolanie len voči odôvodneniu nie je prípustné (výnimku v danom ohľade predstavuje len „ministerské“ dovolanie), je tu pritom potrebné poukázať tiež na to, že účelom (zmyslom) dovolania je náprava určitých, zákonom presne uvedených pochybení, pričom však v danej veci zistený „len“ nedostatok v odôvodnení bude odstránený v aktuálnom štádiu konania.

Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu... z 23. septembra 2019, Tpj 47/2019, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 4/2019, na závery ktorého sa napokon odvoláva i dovolateľ v podanom dovolaní, avšak nie úplne dôsledne, resp. presnejšie - časťou záverov tam uvedených (vznievajúcich v „nie jeho prospech“) neargumentuje. Tiež možno potom ešte pred citáciou prijatých právnych záverov poznamenať, že odôvodnenie predmetného stanoviska sa „vysporadúva“ i s právnym názorom uvedeným v rozhodnutí, na ktoré poukazuje prokurátor v rámci svojho písomného vyjadrenia k podanému dovolaniu (k tomu vid' bližšie príslušnú, záverečnú časť odôvodnenia daného stanoviska).»

39. Ďalšie svoje úvahy k tomuto stanovisku rozvinul najvyšší súd na ďalších stranách napadnutého uznesenia na s. 23 až s. 28 a napokon k tomu uviedol:

«Záverom k tejto časti dovolacej argumentácie [REDAKOVANÉ] možno tak sumarizovať - a to v nadväznosti na už vyššie uvedené závery dovolacieho súdu o absencii skoršieho zákonného začatia trestného stíhania vo „veci“ - že uznesenie o vznesení obvinenia z 27. apríla 2016, ČVS: PPZ-233/NKA-PK-ZA-2016, ktorým bolo menovanému vznesené obvinenie za štyri čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu (za ktoré bol aj následne právoplatne odsúdený), malo zároveň účinky začatia trestného stíhania, a to bez ohľadu na formálny nedostatok v podobe chýbajúceho označenia príslušných ustanovení (a príp. aj tomu zodpovedajúceho slovného vyjadrenia).

Z materiálneho hľadiska sa totiž vznesenie obvinenia odlišuje od začatia trestného stíhania „vo veci“ tým, že toto vyžaduje okrem podrobnejšieho, resp. konkrétnejšieho

popisu skutku (v zmysle zákona má byť skutok popísaný vecne a časopriestorovo nezameniteľné s iným skutkom) tiež aj identifikáciu osoby dôvodné podozrivého páchatela, a teda - zjednodušene povedané - vždy zároveň musia byť naplnené nižšie obsahové štandardy vyžadované pre začatie trestného stíhania len „vo veci“ (plus pre vznesenie obvinenia sa vyžaduje „niečo navyiac“).

Pokiaľ sa jedná o použiteľnosť dôkazov zadovážených legálnym použitím odposluchov telefonických hovorov v inej trestnej veci, táto nie je dotknutá skutočnosťou, že v čase získavania týchto dôkazov nebolo ešte začaté trestné stíhanie vo veci, ale k tomu takticky došlo až vznesením obvinenia, pretože, ako už bolo uvedené, jedinou podmienkou pre použitie takých dôkazov je, aby išlo o dôkazy týkajúce sa preukazovania páchania trestných činov uvedených v § 115 ods. 1 Tr. por.

Vo vzťahu k posledne uvedenému možno dodať už iba toľko (ako to už napokon stabilne zdôrazňuje dovolací súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti), že pre konštatáciu dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. sa vo všeobecnosti vyžaduje, aby zistené porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou zodpovedalo porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, z čoho potom logicky vyplýva, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak mal (má) negatívny materiálny dopad na práva obvineného. K porušeniu práva na spravodlivý proces by pritom mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého vykonanie sa spochybňuje. Vzhľadom na vyššie uvedené preto najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.»

40. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu obsahuje jasné a zrozumiteľné dôvody, ktoré ho viedli k vydaniu rozhodnutia, ktorým zamietol dovolanie sťažovateľa. Týmto dôvodom z ústavnoprávneho hľadiska nemožno nič vytknúť.

41. Ústavný súd preto konštatuje, že nezistil relevantnú príčinnú súvislosť medzi sťažovateľom namietaným porušením označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

42. Na základe uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok preto odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

43. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu